

Sygn. akt IV KK 257/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016r.

sprawy **B. W.**

skazanej z art. 258§3 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa (...) częściowo utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 maja 2014r. sygn. akt VI K (...)

p o s t a n o w i ł:

1 – oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2 - zwolnić skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanej jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego którego miałby dopuścić się Sąd Apelacyjny, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Oceniając sformułowane w niniejszej sprawie zarzuty kasacyjne podnieść należy, że stanowią one próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti* ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych.

Zauważyć zatem wypada, że zarzuty naruszenia prawa materialnego, a więc takie, jak został postawiony w kasacji, musi być związany z wykazaniem błędu w wykładni prawa lub wadliwej subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod przyjęty stan prawny. Stawiając taki zarzut nie można zatem kwestionować ustaleń faktycznych, które legły u podstaw przypisania danego czynu, gdyż wówczas jest to zarzut bądź to błędu w ustaleniach faktycznych – niedopuszczalny w kasacji, bądź naruszenia prawa procesowego – w zakresie gromadzenia i oceny dowodów. Tymczasem obrona w swej apelacji stawiała między innymi właśnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i to konkretnie w zakresie przypisania popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k.

W tej sytuacji, przy niezmienionych przecież w tym zakresie przez Sąd Odwoławczy ustaleniach, trzeba stwierdzić, że obrona w istocie nie stawia zarzutu obrazy prawa materialnego, lecz nadal kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy.

Już choćby z tego względu zarzut naruszenia prawa materialnego podniesione w kasacji nie mógł zostać uznany za zasadny, skoro faktycznie jest on niedopuszczalnym na tym etapie procesu zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych.

Zauważyć należy, że zarzuty podniesione w apelacji zostały rozpoznane przez Sąd Apelacyjny i omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności dotyczy to prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 258 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim przypomnieć wypada, że jak ustalił Sąd Okręgowy – k. 102 – 103 uzasadnienia wyroku – kierowanie przez B. W. zorganizowaną grupą przestępczą polegało na: - odbieraniu towaru i przewożeniu go,

- rekrutowaniu do współpracy,

- wydawaniu poleceń telefonicznie odnośnie wynoszenia towaru na plac i przechowywaniu go do sprzedaży,
- przyjmowaniu towaru od odbiorców,
- wypłacaniu zarobku dziennego,
- załatwianiu dostaw towaru dla grupy,
- składaniu słownych gwarancji ochrony w przypadku interwencji Urzędu Celnego,
- dbaniu o „środki ostrożności” dla swoich sprzedawców na placu targowym.

Ustalenia te zostały przyjęte i zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny.

Bezsprzecznie wymienione zachowania wyczerpują dyspozycję art. 258 § 3 k.p.k. Przypomnieć tu wypada, że „Kierowanie – to pełnienie funkcji władczych w związku lub grupie, wydawanie wiążących poleceń ich członkom. Odpowiada z art. 258 § 3 ten, kto kieruje nie tylko całością grupy lub związku, lecz także ich wyodrębnianymi elementami, które jednak spełniają kryteria samoistnej struktury” (vide: Marek Mozgawa (red.), komentarz do art. 258, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2015).

Spełnienie powyższych kryteriów w pełni wystarcza do przypisania sprawstwa czynu z art. 258 § 3 k.k. i wcale nie musi wiązać się z dysponowaniem przez osobę kierującą środkami wymuszania posłuszeństwa. Jest to przecież zależne między innymi od tego dla celu popełniania jakiego rodzaju przestępstw grupa została zawiązana. Natomiast wymienione wyżej atrybuty, jednoznacznie wskazują na wysoką pozycję skazanej w hierarchii grupy.

Całkowicie zaś bezzasadny jest zarzut ostatni postawiony w kasacji – wiążący uchylenie wyroku w związku z brakiem odpowiednich ustaleń co ilości towarów akcyzowych wprowadzanych nielegalnie do obrotu z brakiem możliwości dokonania oceny stopnia szkodliwości przypisanego czynu z art. 258 § 3 k.p.k. Wskazać tu wypada, że przypisany czyn polegał (zgodnie z jego opisem) na kierowaniu grupą mającą na celu popełnianie przestępstw karnoskargowych. Nie powodowałoby zatem depenalizacji tego zachowania nawet ustalenie, że grupa nie popełniła żadnego konkretnego przestępstwa skarbowego, a jedynie została założona dla tego celu.

Z tego względu, żaden z zarzutów postawionych w kasacji nie mógł zostać oceniony jako zasadny w najmniejszym choćby stopniu.

Przypomnieć też warto, że Sąd Najwyższy, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k. rozpoznaje kasację wyłącznie w granicach podniesionych zarzutów, a wyjątkowo jedynie szerzej, gdy zachodzą okoliczności wskazane w art. 439 k.p.k., co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazaną, uwzględniając jej sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.